

NOVA ESTACIO: PARADA I FONDA

En la seva recent visita a Barcelona, els Prínceps d'Espanya han estat protagonistes d'uns actes molt emotius. La Federació de Cors d'en Clavé va obsequiar el Príncep (a més d'una actuació artística i d'una medalla commemorativa) amb una típica barretina. En fer el lliurament, el senyor Castilblanco digué: «Hem intentat donar-vos la benvinguda, Alteses, amb el millor que té un poble...», paraules que consagren inesperadament la barretina, quan ja semblava en trànsit de desaparició definitiva.

Gairebé alhora amb aquesta notícia, els diaris van informar de la visita dels Prínceps a en Josep Pla, que va rebre els il·lustres visitants en el seu «Mas Llofriu» de Palafrugell. En Pla (que, com tothom sap, té fama de bon coneixedor dels requisits del país) va oferir a don Juan Carlos i a donya Sofia bunyols de l'Empordà; si un expert posa aquest plat a taula en diada de quedar bé com a cap de casa, cal creure que els bunyols també formen part del patrimoni més selecte del nostre poble. Dins aquest joc d'entranyables subtileses i de triomf del «revival», s'han produït unes coincidències sorprenents; els cinemes de Barcelona projectaren —potser encara projecten— un NODO que dedica una bona part del seu metratge a la calçotada. El locutor, amb aquesta adorable incapacitat de correcta pronunciació que tenen alguns peninsulars de terra endins, cada vegada que ha de dir Valls diu «Vals», de manera que la paraula es transfigura i s'impregna d'exquisides reminiscències de la «belle époque». Vals per aquí, Vals per allà, tot fa voltes dolçament i els calçots, com la barretina i els bunyols, són objecte d'una sublimació per retruc, gràcies a una carambola d'e-vocacions.

Uns grans magatzems amb casa central al centre (valgui l'expressió) i sucursals aquí, vénen a completar el quadro amb un homenatge a Catalunya que es manifestarà de diverses maneres. Una d'elles consistirà en un concurs fotogràfic destinat a descobrir els trets, els costums i racons del nostre país que constitueixen el famós i ponderadíssim «seny català». D'aquest seny se n'ha parlat molt, però —que se sàpiga— és la primera vegada que algú proposa retratar-lo. Si es deixa caçar, si resulta que, per torna, és fotogènic, tindrem un document gràfic inestimable, una estampa per penjar a totes les capçaleres i un motiu més perquè els ulls se'ns humitegin sempre que se'ns toqui la fibra sentimental.

Hi ha, en tot això, un gran estovament. Es, potser, la tendresa de la primavera, l'eterna alegria de recomençar a data fixa. Les estacions han canviat, les orenetes ja no tornen amb la simbòlica puntualitat d'abans, el règim de pluges, de freds i de bonances ha sofert una transformació. Però es veu que aquesta època de l'any és propícia, encara, a deixar-se anar cap a una volàtil delicadesa i uns lírics esvaniments. Per aquest camí, potser la fotografia guanyadora del concurs que he esmentat podria ésser una que representés un jove madur, una mica passat, amb barretina i menjant bunyols de l'Empordà. M'ho imagino a tot color i com a final policromat d'un NODO qual·sevol. El locutor, sense renunciar al casticisme, ens diria que anem bé, que som treballadors, seriosos i una mica pintorescos.